

dring, . . . indtil han greb sig i sin Aandsfraværelse og begyndte Oplæsningen.

Saa fulgte Talen, der varede næsten en hel Time. Den blev holdt i den sædvanemæssige Præketone og indeholdt intet udover de forskriftsmæssige Talemaader om Synd og Naade og Forløsning og atter om Synd og Helvedes evige Pine. Per blev mere og mere utaalmodig. Hans Stemning var uoprettelig ødelagt, og han indsaae nu, at naar han dog ikke havde villet tage med til Bøstrup, burde han hellere være bleven hjemme.

Alligevel manglede nu Prækenen ikke en vis bunden Inderlighed; og besynderligt var det for Per at lægge Mærke til, hvorledes Præsten i Talens Løb bevægedes af sine egne, fattige Ord. Mens selve Menigheden tydeligt nok sad og smaa-sov i Skjul af de højkarmede Stole, reves han mere og mere hen. Han stod ubevægelig med foldede Hænder og med Blikket opadvendt og blev ustandselig ved at tale. Det var, som om han egenlig ofte vilde men ikke kunde holde op igen. Tilsidst tabte han ganske Herredømmet over sin Sindsbevægelse, saa da han endelig naaede til Slutningspaakaldelsen — der i Mod-sætning til Indledningsbønnen blev meget lang — var hans Kinder vaade af Taarer.

Per blev uhyggelig tilmode ved denne nervøse Eksaltation. Manden er jo vitterlig gal, tænkte